

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **MVDr. L. K.**, zastoupená JUDr. Radoslavem Dostálem, advokátem se sídlem Šumavská 31, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje**, se sídlem J. A. Bati 5637, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2012, č. j. 41 A 27/2012 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2012, č. j. 41 A 27/2012 – 31, byla jako opožděná odmítnuta žaloba podaná žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje (dále jen „krajské ředitelství“) vydanému v blokovém řízení dne 19. 7. 2011 o uložení pokuty za spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. 1) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Tohoto přestupku se stěžovatelka dopustila tím, že dne 19. 7. 2011 v 9:20 h v obci Staré Město držela za jízdy hovorové zařízení. Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že v pokutovém bloku je uvedeno jméno a příjmení stěžovatelky, datum jejího narození a rodného číslo s tím, že totožnost byla ověřena z předloženého občanského průkazu, jehož číslo je na bloku také uvedeno. Stěžovatelka nenamítala, že by měla jiné číslo občanského průkazu, že by občanský průkaz ztratila nebo jí byl odcizen. V pokutovém bloku je také uvedeno, v jaké výši byla pokuta uložena a není logické, že by ji za stěžovatelku zaplatil zasahující policista. Námitky, že se stěžovatelka v předmětné době nemohla nacházet v místě, kde byl přestupek spáchán, posoudil krajský soud jako účelové, a ani důkazní prostředky předložené stěžovatelkou její

tvrzení v tomto směru nepodporují. Rozhodnutí v blokovém řízení je vydáno vystavením pokutového bloku a jeho podpisem obviněným z přestupku. Žaloba proti tomuto rozhodnutí mohla být podána nejpozději dne 19. 9. 2011, ale stěžovatelka ji podala teprve dne 18. 6. 2012. I pokud by krajský soud přistoupil na tvrzení stěžovatelky, že se 19. 7. 2011 přestupkového jednání nedopustila a že se o přestupku dozvěděla až 28. 3. 2012 z výpisu bodového hodnocení, i v takovém případě byla by žaloba podána opožděně. Dne 6. 4. 2012 podala stěžovatelka podnět k zahájení přezkumného řízení v dané věci, takže již v této době musela být seznámena s tím, jakého přestupkového jednání, kdy a kde se dopustila. V takovém případě musela být žaloba podána nejpozději dne 6. 6. 2012.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnosti, ve které uplatnila důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že žalobu podala včas, do dvou měsíců poté, co se dozvěděla o obsahu písemného rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení. O skutečnosti, že má v registru řidičů zapsán přestupek spáchaný dne 19. 7. 2011 podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o přestupcích stěžovatelka zjistila dne 28. 3. 2012. Dne 6. 4. 2012 podala podnět k provedení přezkumného řízení s tím, že uvedený den žádnou pokutu neplatila a jednání, za které jí byly do registru zapsány body, se nedopustila. Po předložení kopie pokutového bloku stěžovatelka zjistila, že podpis není psán její rukou a vyloučila, že by v době, kdy měla být řešena za přestupek, na místě přestupku vůbec mohla být. Dále vytýkala krajskému soudu, že celou věc posoudil nesprávně. Výrok rozhodnutí odůvodnil nejprve tak, že stěžovatelka podala žalobu včas a v závěru odůvodnění naopak, že žaloba byla podána opožděně. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Krajské ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že stěžovatelka sice uplatňuje v kasační stížnosti důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s., ale žádnými konkrétními úvahami je nerozvádí ani na jejich podporu neoznačuje žádné důvody. Z odůvodnění kasační stížnosti se podává, že důvodem pro odmítnutí žaloby byla nejen opožděnost jejího podání, jak tvrdí stěžovatelka, ale i nepřípustnost ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s.

Protože žalobu podanou stěžovatelkou krajský soud odmítl pro opožděnost, přichází v úvahu pouze posouzení naplnění stížního důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který je ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu důvod speciální v případě, že žaloba byla odmítnuta (rozsudky ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 - 49, publ. pod č. 427/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS, či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě, je-li žalobou podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. napadeno rozhodnutí správního orgánu vydané v blokovém řízení,

pokračování

není na místě zabývat se včasností takové žaloby, neboť je nutno ji odmítnout z jiného důvodu podle s. ř. s., přičemž tento jiný důvod má přednost. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 12. 3. 2012, č. j. 7 As 100/2010 - 65, bod 54, přihlásil k dřívějšímu rozsudku Nejvyššího správního soudu dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46, který byl publikován pod č. 505/2005 Sb. NSS a v němž se uvádí, „*pokud soudní řád správní označuje za nepřijatelnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.], tím spíše (a minori ad maius) musí být nepřijatelná žaloba proti rozhodnutí (zde: rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona o přestupcích), které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení, a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání*“. Znamená to tedy, že tím, že obviněný z přestupku podpisem na pokutovém bloku akceptoval projednání věci v blokovém řízení, vzdal se soudní ochrany, protože rezignoval na uplatnění řádných opravných prostředků. V daném případě stěžovatelka sice tvrdila, že pokutový blok nepodepsala a že podpis na bloku není její. Přitom však tento podpis nijak konkrétně nezpochybnila. Neuvedla například, v jakých rysech se její skutečný podpis liší od podpisu na bloku, a nenavrhla prověření pravosti podpisu znalcem. Stejně tak netvrdila nic relevantního ohledně údajů ve spise ve vztahu k prověření její totožnosti podle jejího občanského průkazu. Stěžovatelka rovněž tvrdila, že v rozhodné době byla na jiném místě než kde byl spáchán přestupek, ale ani toto své tvrzení neprokázala. Nic dalšího, z čeho by mohlo plynout, že to ve skutečnosti nebyla ona, s kým byl předmětný přestupek v blokovém řízení projednán, netvrdila. V takovém případě není důvod ke zpochybnění skutečností vyplývajících ze správního spisu, a sice že to byla stěžovatelka, s kým byl přestupek projednán, že s projednáním přestupku v blokovém řízení souhlasila, a tím rezignovala na možnost projednání přestupku ve správním řízení s možností podat proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně řádný opravný prostředek.

Podpis na pokutovém bloku tím, jemuž je ukládána povinnost a pro něhož má právní význam, např. v podobě zápisu bodů do registru řidičů, může být předmětem následného přezkumu pouze v případě, že je zpochybněna tato základní náležitost bloku. Jak však zdůraznil rozšířený senát ve svých usneseních ze dne 12. 3. 2012, č. j. 7 As 100/2010 - 65 a č. j. 1 As 21/2010 - 65, může se tak dít jednak v řízení o obnově řízení, a jednak v navazujících řízeních či postupech, v rámci nichž je pokutový blok splňující zákonem stanovené předpoklady podkladem pro další postup, např. exekucním titulem či podkladem pro zápis bodů do registru řidičů. Prostředkem ochrany proti rozhodnutí v blokovém řízení však není žaloba podle ust. § 65 a násl. s. ř. s.

Výrok napadeného usnesení, kterým byla žaloba odmítnuta, tedy není nezákonný, pouze důvody, o které své rozhodnutí krajský soud opřel, nejsou přiléhavé. V řízení o kasační stížnosti proto postačilo pouze korigovat důvody odmítnutí žaloby. Místo odmítnutí pro opožděnost měla být žaloba odmítnuta jako nepřijatelná podle ust. § 68 písm. a) s. ř. s. pro nevyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem. V důsledku toho nemohl Nejvyšší správní soud věcně přezkoumat zákonnost uložené sankce za spěchaný přestupek. Pokud tak učinil krajský soud, jedná se o vadu, která však neměla vliv na zákonnost napadeného usnesení.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a krajskému ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu